

Катрин Панкол: „Все си повтарям, че утрешният ден ще е по-добър“

Родена е на 22 октомври 1954 г. в Мароко, живее във Франция, а когато я
връхлита славата,

забягва в Ню Йорк. Записва курс „Как се пише разказ, роман, сценарий“ в
Колумбийския университет.

Завършва френска литература, преподава френски и латински език.

Дълго време работи като журналист, докато един шеметен ден прозорлив
издател не ѝ предлага да напише книга.

Днес има зад гърба си 15 романа, преведени на 25 езика.

Творчество

Дебютният ѝ роман „Първо аз“ излиза през 1979-а и става бестселър. През
2006-а се появява екзотичното заглавие „Жълтите очи на крокодилите“ – с
него Панкол отнася престижното отличие „Мезон дьо ла Прес“ и заема
почетно място в класацията на книгите, които се четат на един дъх.

Успехът на романа е *феноменален*.

И Катрин решава да създаде трилогия.

Така се раждат „Бавният валс на костенурките“ и „Катеричките от Централ Парк са тъжни в понеделник“.

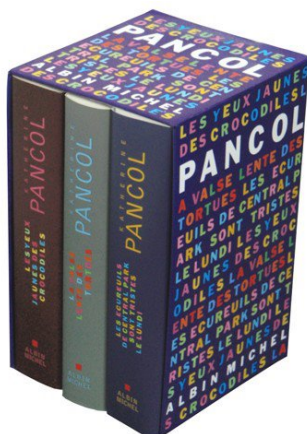

От трилогията са реализирани около 6.5 милиона копия!

Героите са ярки, витални и разпознаваеми, действието е динамично, сюжетните линии текат паралелно. Катрин Панкол обича да разказва истории, а не да си разказва истории. Това е ключът към нейния успех.

Сред най-очарователните творби на френската фурия са романите „Варварката“, „Жестоките мъже не се разхождат по улиците“ и

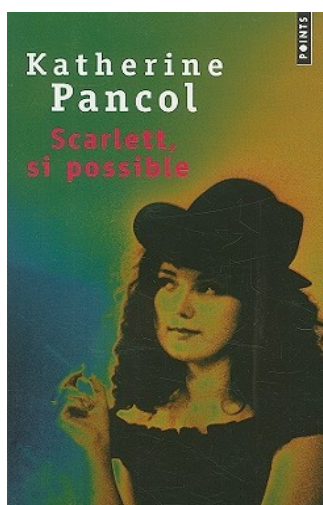
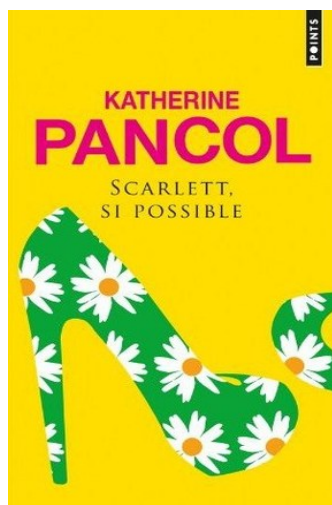
Наричайте ме Скарлет.

Любопитни факти

- Панкол е разведена, има две пораснали деца.
 - Събужда се с чай и вестник.
- Никога не закъснява за срещи, защото не обича да чака.
- Боготвори Кари Грант. Сигурно защото той е първата звезда, която интервюира.
 - Счита *Ана Каренина* за велика книга.
- Харесва драматургията на Тенеси Уилямс, възхищава се от стила на Балзак.
- Работила е като шофьор на пикап, секретарка, служител на бензиностанция.

**На 27 май 2013 г. на българския литературен пазар излиза
„Наричайте ме Скарлет“ в превод на Румяна Маркова.**

Анотация:

ТЕ СА ДРЪЗКИ, ОБЪРКАНИ, МЛАДИ И ЗАРЕДЕНИ С КОПНЕЖ.

Три пленителни францужойки решават да опитат късмета си в Париж.

И трите са привлечени от образа на Скарлет О'Хара: Жюлиет се възхищава от красотата и енергията на нейния дух, Мартин – от деловите ѝ качества, а Бенедикт - от всичко останало.

Влюбчивата Жюлиет не престава да търси своя Рет, но се свързва със свръхсексуалния Луи.

Мартин мечтае да замине за Америка, но се влюбва в крадеца Ришар.

А Бенедикт прави кариера във в. „Фигаро“, споделяйки леглото на шефа си.

„Наричайте ме Скарлет“ е роман за вълнуващия полет на младостта, за красивите илюзии, славата и тръпката от неизвестността.

За въобразеното щастие.

И за онези неизбежни перипетии, обрати и разочарования, които пронизват живата тъкан на живота. И го правят ЖИВОТ.

Читателите

Катрин Панкол има великолепен стил. Изреченията ѝ струят като вода – ту са леки, пенливи и ефирни, ту завличат като потоп.

Романите ѝ са кинематографични. Ритъмът превежда читателя през историята неусетно, благодарение на красивите образи.

Панкол има толкова приятен глас. Успехът ѝ е плод на магнетична смесица от жанрове – романс, чиклит, фентъзи мотиви, и дори криминале.

Харесвам Панкол и книгите ѝ. Карат те да се усмихнеш, да си повярваш и да продължиш напред. Понякога имаме нужда от няколко мили думи, за да се справим с всичко, което се опитва да ни дърпа надолу.

Панкол каза

„Харесва ми да пиша, харесва ми живота, който съпътства този процес. Вече нямам друг избор. Умея да правя само това“

„Родителите ми не се разбираха, книгите ми бяха опора, в тях се чувствах като в космически кораб. Откритието, че съществува и друг свят, че други деца, като Реми от „Без дом“, не са били щастливи, ме спаси. Както казва Хемингуей, няма писател без нещастно детство. То ви прави по-чувствителни и ви подтиква да си измисляте разни истории...“

„Готова съм да убия за кило черен хайвер, обожавам го, но е много скъп.“

„Не бях свикнала да бъда обичана и след успеха на първата ми книга паднах във всички капани: мъжете, парите, купоните. Не бях бронирана срещу това. Заминах за САЩ, където никой не ме познаваше. Водех два живота – един в САЩ и друг в Париж с годеника ми Пиер. Докато той не ми постави ултиматум. А после ме напусна заради Катрин Денъов.“

„На какво се дължи успехът ми? Подарявам мечти. Някои хора ми казват, че съм им помогнала да се съвземат след развод, след депресия. Читателките ми са от 17 до 83-годишни.“

„Животът ми се превърна в приказка. Когато пиша, излизам малко, забравям любовните си срещи и трябва да призная, че писането ме удовлетворява напълно. Трябва да попадна на някого, който прилича на мен... Не си задавам много въпроси и си оставам все така очарована от живота и от мисълта, че ще ми се случат още много прекрасни неща.“

„Знаете ли, и аз като Волтер един ден реших да бъда щастлива.
По-здравословно е.“

„Когато бях дете, вечер сама си разказвах истории, за да се приспя. И това
продължава до ден днешен. “